

21

הרי האולטרא, טיים

"אורח?" דיוויד ניתר הצדה באינסטינקט צפוי, בהלה חונקת את קולו והוא נשמע מעוות. "מי?!"

הזאב זינק אל תוך המערה בניתור אחד של שריריו הגמישים. דני שלף את המקל שלו, נכון לקרב. דיוויד פלט צווחה.

דני הסתובב במהירות, מכה את הזאב ומעיף את המקל מידיו, לשחרר אותן

מאחזיתו. הוא צריך את ידיו משוחררות. הניח את אגרופו, סגר ופתח אותו, והקפיא את הזאב במהירות שיא.

הזאב קפא על מקומו בלי לנוע. דני הרים את המקל והכה בו כך שיצנח על האדמה ולא יישאר לעמוד זקוף על מקומו. הזאב הועף על הרצפה ונשאר קפוא בצורה גרוטסקית על אדמת המערה. רגליו פשוטות קדימה, פיו פעור. דיוויד בהה בו. לא מסוגל לנוע.

”מה... מה... מה...”

דני קרב אל חיית הטרף, ממשש את הדופק.

יש דופק. דני נרתע לרגע, מביט לאחור בדאגה. מה יגיד דיוויד? ... האם הבין שהמקל שימש לו כהסוואה בלבד למעשה האמיתי?

אין לך מה לדאוג. דיוויד לא הסוג שימצא דופק אצל זאב. לא נראה לי שהוא יודע איפה הדופק שלו-עצמו. לרובוטים אין דופק.

”מה עשית לו?” דיוויד התקשה לדבר. בהה בפלצות ביצור הקטלני, בשיניו החשופות, והחזיר את מבטו אל דני. ”איך עשית את זה?”

”מכה נכונה בין העיניים”, ענה דני באיפוק. ”פגעתי בו. לא הרגתי אותו. אני לא מספיק מיומן בשביל זה. כעת, כמו שאתה רואה, הוא נמצא בסוג של אובדן הכרה, או איך שלא קוראים לזה אצל בעלי חיים. ננצל את ההזדמנות ונצא מכאן.”

”אה?” פלבל דיוויד בעיניו, רוטט כולו. ”לצאת מכאן? אל החוץ? אולי יש שם עוד זאבים... בטח הביא את כל המשפחה... למה שנצא?”

”כי עדיף יהיה אם לא נישאר בקרבתו של בעל חיים שוחר טרף”, ענה דני במתק לשון. ”למקרה שהוא יתעורר ויחפש לו נקמה. נחפש לנו מקום מסתור אחר. הגשם פסק.”

האדמה הייתה טובענית. האופניים שלהם היו מלוכלכים בכוך. בגדיהם נטפו מים. הם רעדו מקור. הרוח חתכה בגופם כמו חרב פיפיות.

”לחזור אל החווה?” קיווה דיוויד בגעגוע.

”לא!” חתך דְּנִי. ”ממשיכים”.

”לאן?” דיוויד הביט בו במבט אומלל, מתחנן. ”רחמים, דְּנִי. בוא נחזור. לא מעניין אותי הניקוד השנתי. אני קופא מקור!”

”נמושה”, התיז דְּנִי, ”קצת מים, קצת בוך, קצת פחד, קצת קור, ואתה מרים ידיים? איזה חילול השם זה יעשה אם הצעירים האורתודוקסים יפרשו ראשונים מהמרוץ?”

דיוויד השיב באנחה קורעת לב.

”אני רוצה לחסום את פתח המערה”, קולו של דְּנִי מלא מרץ, ”שהזאב לא ירדוף אחרינו אחרי שיתעורר. לך וחפש כמה סלעים גדולים. אתה תפנה לכיוון הזה”, הצביע אל המדרון, ”ואני אחפש כאן”, הצביע על ההר הסלעי. ”זה קשה יותר, ואני גם לא אוכל להשתמש באופניים. אתה יכול לעלות על שלך, יהיה לך קל יותר”.

”אולי נלך ביחד?” העז דיוויד להציע.

”אין שום טעם לבזבוז כוח אדם כפול על משימה שאחד יכול לעשות אותה”, חרץ דְּנִי. ”אל תהיה פחדן. צא לדרך!”

דיוויד הנהן בהכנעה והחל להתרחק. דְּנִי טיפס על ההר, בוחן את הנתיב בו הוא הולך. דקות ארוכות חלפו עליו בחיפושים עד שמצא סלע בקוטר של חצי מטר, בערך, ופלט אנחת רווחה. הוא הרים את האבן הגדולה והשליך אותה למטה, אל המקום בו עמדו לפני כן. אחר ירד בדילוג בעקבות האבן שזרק והרים אותה על מנת לכסות איתה את פתח המערה.

”דניאל הארט”. קול עלה מתוך המערה, ודְּנִי ניתר בבהלה. מישהו יצא לקראתו, חיכו תערובת של רוע ושתלטנות.

דְּנִי נרתע צעד אחד.

”למה אתה עומד כך בחוץ, בקור הזה?” שאל בנימת תמיהה מדומה,

"חיכינו לך כל כך. שבועות. חודשים. ואם נדייק, שנים. חיכיתי שתגדל. היכנס, בבקשה".

דני העיף מבט אחורנית. דיוויד לא נראה בשום מקום.

"אה, אתה מחכה לחבר שלך?" הוא החווה בידו תנועת ביטול, "הוא לא יבוא".

איך מרגיש אדם שכל זרימת הדם מלבו אל שאר איבריו חדלה בבת אחת?
"מה קרה לו?"

"לא היינו צריכים אותו. תסלח לי על זה".

"הרגתם אותו?" אגרופו של דני נקמץ בתוך כיס מכנסיו. ידיו רעדו בלי שליטה, הוא לא רוצה שהזר יראה זאת. עם זאת, פניו הסגירו אותו: הוא היה לבן כמו החלב אותו נסע להביא מן החווה הסמוכה, ולא הביא בסופו של דבר.

"זה מדאיג אותך?" התעניינות מזויפת על פניו של הזר.

"הייתי אומר. כן".

"הו, הוא הקטנה שבדאגותיך, האמן לי, דני". ברק של סכין מתכתית בידו. "בוא תשמע מה אני מבקש".

האחוזה המבודדת, טיים

באחוזה העתיקה היה קאמפי מודאג רק מעט, בשל ניסיונו העשיר בתוכנית שנת ההתגלות, אך היתר היו מודאגים הרבה.

ברגע בו החלה הסערה, הציע סנדי לרוץ אחרי השניים.

"אני רץ מהר, אשיג אותם". היה בטוח בעצמו וביכולותיו. "אגיד להם לחזור. נסתדר עם מה שיש".

”עם מה שאין, אבל כמובן שלא יסכנו את עצמם בסערה, השבילים פה לא ידידותיים. הם יכולים בקלות להחליק בבוץ ולשבור משהו”. קוּתִי הניד בראשו כמסכים. הוא דאג בעיקר לְדְנִי, למען האמת והיושר. ”נלך לישון רעבים, לא נתמוטט מזה”.

סְנְדִי פרץ אל החשכה, מאיר בפנסו בקושי את הגשם הסוער. אלומת פנסו הלכה והתרחקה, עד שנעלמה כליל. כחלוף חמש דקות של ריצה בגשם הוא חזר, ספוג מים, רועד בכל גופו. הקור היה עז מכדי שיוכל לשאת אותו בבגדים רטובים.

”לא ראיתי אותם”, רטט, שיניו נוקשות כשהוא מסיר את מעילו נוטף המים, ”הם כנראה התרחקו כבר. עם אופניים הם נוסעים מהר יותר”. הוא תלה את המעיל לייבוש, ”הם לא מספיק חכמים כדי להבין שבמזג אוויר כזה עליהם לחזור?”

”לא אם הם דבקים במטרה”, משך קוּתִי בכתפיו. ”אני לא הייתי חוזר. כל דבר כזה רק מעלה את הניקוד השנתי. לעצמם ולקבוצה כולה. קצת מים לא אמורים להפחיד אותם. ואם הספקתי להכיר את דְנִי, ואני יודע שגם אתם הספקתם, הוא לא יחזור עד שישלים את המשימה אליה נשלח”.

השעות נקפו. דְנִי ודיוויד לא חזרו.

”הם היו אמורים לחזור כבר”, אמר קוּתִי בשקט, אור פנסו מאיר את האחוזה וסביבותיה. מדי פעם יצא אחד מהם החוצה, לראות אם השניים חוזרים.

נאדה.

”נצא אחריהם?” שאל ישי, קצר רוח ומוטרד. ”עברו כבר שעתיים. לפי מה שאני רואה במפה הנסיעה לחווה הסמוכה אמורה לקחת לא יותר מחצי שעה”.

”בגשם זה יכול לקחת יותר”, אמר קוּתִי האופטימי, ”חוץ מזה, אולי הם החליטו לחכות בחווה עד שהגשם ייפסק”.

הגשם שטף כמו נהר גואה. הגשם זלג ללא הפוגה, בלי הפסקה של רגע.

יללה עזה וארוכה נשמעה בחוץ.

"זה נשמע כמו גוליבר", הצטמרר ישי.

"זהו זאב", אמר קוּתִי קצרות.

"אתה מבין בזה?"

"פחות או יותר".

נתן, ישי וסְנֵדִי הביטו בו.

"אין להם נשק", אמר סְנֵדִי בקול נמוך.

"גם אם היה להם", אמר קוּתִי בענייניות, "הוא לא היה עוזר להם. הם לא יודעים להשתמש בו".

"נצא!" קבע ישי, מוחק את סימן השאלה בסופה של המילה.

קוּתִי נעמד. "לגמרי".